

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o ustalenie wysokości opłat za usługi dostępu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 grudnia 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 20 grudnia 2012 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej od wyroku Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 5 kwietnia 2012 r. w sprawie z odwołania E. Sp. z o.o. w K. od decyzji Prezesa Urzędu z 28 listopada 2007 r.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 380 k.p.c. w związku z art. 168 § 1 k.p.c. i art. 169 § 1 i 4 k.p.c. i art. 171 k.p.c. w związku z art. 13 § 2

k.p.c. oraz art. 386 § 3 k.p.c. w związku z art. 479⁵⁸ § 2 k.p.c. i art. 479⁵⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, polegającą na potrzebie wyjaśnienia, czy w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty regulowanym w przepisach art. 479⁵⁷ i n. k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania w rozumieniu art. 168 § 2 k.p.c. i art. 169 § 1-3 k.p.c., z uwagi na błędne pouczenie co do środka zaskarżenia, wnosi się do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia, czy też może wnosi się go za pośrednictwem Prezesa Urzędu, a także, czy wniosek taki podlega doręczeniu pełnomocnikowi strony przeciwnej na podstawie art. 479⁹ § 1 k.p.c. oraz czy po wydaniu postanowienia o przywróceniu terminu Sąd przekazuje temu organowi odwołanie, celem zastosowania trybu wskazanego w art. 479⁵⁹ § 1 lub 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wskazany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu do rozpoznania problem prawny dotyczy stosowania w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu instytucji przywrócenia terminu, a konkretnie tego, do kogo należy złożyć wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania oraz samo odwołanie. W niniejszej sprawie wniosek taki, wraz z odwołaniem, został wniesiony przez powoda do Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Prezesa Urzędu, a zatem w taki sam sposób, w jaki wnoszone jest – w terminie - odwołanie od decyzji organu. Dodatkowo Prezes Urzędu formułuje na tle stosowania przepisów o przywracaniu terminu do wniesienia odwołania w sprawach z zakresu regulacji komunikacji elektronicznej dwa kolejne problemy prawne: 1) czy wniosek o przywrócenie terminu podlega doręczeniu pełnomocnikowi Prezesa Urzędu na podstawie art. 479⁹ § 1 k.p.c.; 2)

czy po wydaniu postanowienia o przywróceniu terminu do wniesienia odwołania Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów przekazuje Prezesowi Urzędu odwołanie celem zastosowania trybu wskazanego w art. 479⁵⁹ § 1 lub 2 k.p.c.

Z powyższego wynika, że Prezes Urzędu wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy kwestii, jak powinny być stosowane przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji w odniesieniu do trzech wskazanych problemów prawnych. Tymczasem jako podstawę wniosku Prezes Urzędu wskazał art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w tym także dotyczącym spraw z zakresu ochrony konkurencji i regulacji, w przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący winien nie tylko określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne lub przedstawić rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym o wątpliwości interpretacyjne, a nie w zakresie stosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., III SK 8/12, LEX 1238131).

Odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu do rozpoznania nie można nie dostrzec, że pierwotnym źródłem wątpliwości praktycznych podniesionych w skardze jest błędne pouczenie powoda przez Prezesa Urzędu co do sposobu zaskarżenia tej decyzji. Za przyjęciem skargi Prezesa Urzędu do rozpoznania nie przemawia zatem interes publiczny. Sądy orzekające w niniejszej sprawie postąpiły w sposób zapewniający powodowi realizację konstytucyjnego prawa do sądu, posiłkując się przy rozstrzygnięciu podstawowego problemu praktycznego, jakim jest sposób złożenia wniosku o przywrócenie terminu w takich sprawach jak niniejsza pragmatyczną konstrukcją, która wprost w prawie polskim przewidziana została w niemającym zastosowania w niniejszej sprawie art. 87 § 3 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Niemożność przeprowadzenia w takim wypadku tzw. samokontroli przez Prezesa Urzędu nie narusza uprawnień organu. Samokontrola ma na celu modyfikację pierwotnej decyzji w wyniku uwzględnienia wniosków i zarzutów podmiotu wnoszącego odwołanie, nic nie stało na przeszkodzie, by wszystkie bądź niektóre wnioski i

zarzuty odwołania Prezes Urzędu uznał za zasadne na etapie postępowania sądowego.

Odnosząc się do potrzeby wykładni art. 479⁹ § 1 k.p.c. wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie ma potrzeby rozstrzygania kwestii, czy postępowanie o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu ma charakter dwustronny, ponieważ przepis art. 479⁹ § 1 k.p.c. znajduje zastosowanie w toku sprawy, a zatem od chwili doręczenia stronie pozwanej pozwu, którego odpowiednikiem jest odwołanie. Powoduje to, że nieuprawnione jest wywodzenie z art. 479⁹ § 1 k.p.c. obowiązku doręczenia Prezesowi Urzędu odpisu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, skoro dopiero doręczenie odwołania Prezesowi Urzędu spowoduje stan sprawy w toku.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.